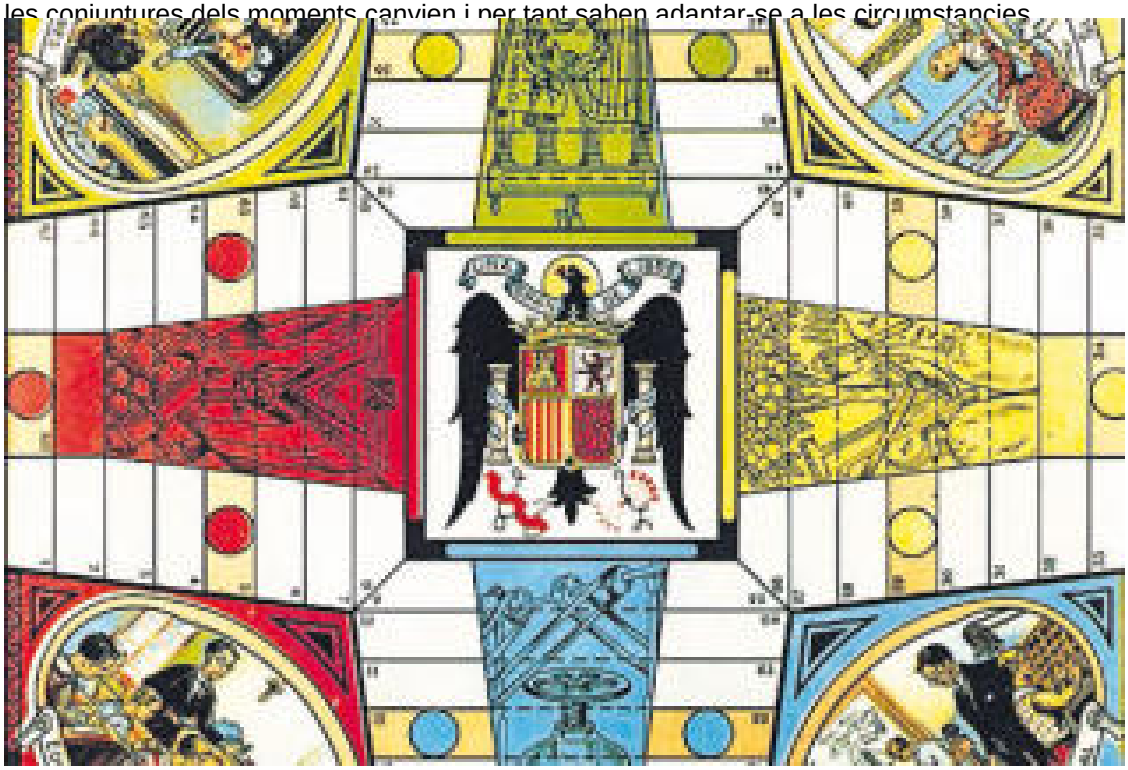
Lo gitano blanc | | Actualitzat el 22/11/2012 a les 14:24

Ara és l'hora de la rauxa

Andreu Carranza

Per als nacionalistes ultres espanyols, podem dir franquistes amb tota tranquilÂ·litat i ningÃº no s'ofendrÃ , les eleccions catalanes del 25 de novembre del 2012 no sÃ³n el final, nomÃ©s Ã©s el primer moviment d'una partida molt mÃ©s llarga. Per a ells la victÃ²ria sobiranista catalana, desprÃ©s de la manifestaciÃ³ de 11 de setembre, Ã©s una cosa absolutament previsible. Consideren les eleccions del 25 de novembre el primer moviment de la llarga partida que pensen jugar i guanyar de totes. Els actuals franquistes, llestos com raboses (hereus directes de la picaresca castellana, un concepte que van inventar ells) saben perfectament que la clau de l'Ã¨xit en la partida polÃ-tica que han encetat es fonamenta en la coneguda dita: divideix i vencerÃ s. Ara bÃ©, les conjuntures dels moments canvien i per tant saben adaptar-se a les circumstancies

Cal dir també que la divisió d'Espanya és el temor, la fòbia, el pànic ancestral que persegueix la mentalitat espanyolista ultra de tots els temps, el seu fantasma horrible i particular que al llarg de la historia pot adoptar diferents formes d'estructura política. La que més odien els espanyolistes ultres son "Los reinos de Taifas"

Per aconseguir dividir l'adversari, anomenat per ells "separatismo catalan" utilitzaran dos estratègies: Primer: fer jugar a l'adversari al seu propi terreny de joc, amb les seues pròpies regles. Segon: controlar la comunicació, la publicitat de la partida i de tots els moviments. Els franquistes tenen al seu favor que coneixen de forma natural una mena de pseudoteoria de marcs conceptuals de la comunicació, que ells anomenen: "El cuento de la vieja", que es fonamenta en una mena de intuïció pícara, una forma d'arribar a una conclusió, una solució, tirant pel

dret i sense dades. Un altre factor al seu favor és que coneixen el caràcter català minifundista per excel·lència. Catalunya és la terra del "Tants caps tants barrets" intraduïble en castellà, el país de les capelletes, la divisió.

Que ningú ho dubti, a hores d'ara els nacionalistes espanyols ja estan fabricant el seu propi marc, es a dir el seu propi tauler del joc de l'OCA, o del Parxis, (per a ells els escacs son massa complicats) on finalment acabaran fent jugar als separatistes catalans. Ens enganyaran amb mil i una argúcia perquè caiguem a la trampa i anem a jugar a casa seua, al seu flamant Parxis. Al mateix temps que fabriquen el tauler de joc, els franquistes ara mateix ja estan creant la seu pròpia partida mental, amb unes regles variables que nomes coneixen ells, amb caselles trampa, pous, presons, falsos ponts, rateres...Ells ja estan inventant tota una literatura del joc, un discurs fictici de la seua partida, estan construint un guió, més ben dit, la Bíblia del culebrot que intentaran escenificar per suplantar la realitat.

I quan de veritat començarà la partida, l'adversari, els separatistes catalans, tal volta ni se'n assabentaran. Ells tiraran els daus damunt del seu tauler i cantaran sempre allò de "i tiro perquè me toca". Els franquistes ara mateix ja estan jugant la partida imaginaria, fabulant, com si fos una novel·la, amb tots els moviments, modificant els daus, els discursos.... A més el sistema d'arbitratge de la partida estarà contínuament emboirat pel caos, perquè ells seran en tot moment els jutges, els jugadors i els comunicadors al mateix temps. Experts en l'art de la representació, de la picaresca vital es presentaran com a víctimes, i "sin que se note el cuidado" empastifaran tot el que podran el procés, el tauler de joc... Utilitzant totes les males arts que tindran al seu abast, sempre, es clar, camuflats, llençant la pedra i amagant la mà, minant, embrutant contínuament... Fins i tot esborrant la historia, presentant tota mena de proves falses, ficant-les ells mateixos a la butxaca dels adversaris, als llibres, als documents i després denunciar-los públicament, aixecant calumnies, difamacions, falsos testimonis... Les maquinacions enginyoses, maquiavèl·liques, les complexes xarxes laberíntiques del seu retorçat pensament confabulador, no té límits, si es posen en marxa, i crec que ja s'hi han ficat. A partir d'ara totes les teories de la conspiració quedaran curtes, ridícules, qualsevol cosa que hom es capaç d'imaginar serà possible dins de la ment, l'espai mental del joc del franquista espanyol en guerra a mort contra el separatista catalán. Serà una guerra sense quarter, sense fronteres... A més, des del primer moment consideraran al separatista catalán, no un enemic pacífic, un rival polític que s'ha d'explicar dialècticament, convèncer amb arguments o derrotar a les urnes... No, no!!! Mai de la vida! Res d'això. Des del 1714, passant per les guerres carlistes, o els bombardejos de Barcelona i arribant fins a la darrera guerra civil de 1936, la tàctica dels espanyolistes ultres sempre ha esta la mateixa: considerar als catalans en conflicte, una mena de terroristes molt perillosos que els anomenen: separatistas!.

Aquest concepte: "separatismo" que és una barreja de terrorista, bandoler, malfactor, lladre... es va originar al 1714 quan Catalunya, en una guerra europea es va aliar amb els Àustries i els anglesos i lluità contra el borbons francesos i els castellans. Per molt legitima que hagi estat les causa dels enfrontaments, els borbons sempre van considerar als exercits catalans, el govern legítim de la Generalitat, partides de bandolers, pitjors que els delinqüents comuns. Això és va allargar durant les terribles guerres carlistes. Els isabelins, defensors del govern de Madrid consideraven els exercits de carlistes catalans una colla de lladres sense honor que lluitant encapçalats pel dimoni de Cabrera, el Tigre del Maestrat... Les guerres eren sense quarter, després de les batalles cap bàndol no feia presoners, es passaven pel armes directament.

A Franco li feia més por el separatismo catalán, que los rojos, maçons, comunistes... Recordem la significativa frase que significa el suïcidi polític de la ideologia d'extrema dreta: "España antes roja que rota!!!" Més del mateix, separatista!!!, bandoler, malfactor... pitjor que els terroristes islàmics. Avui mateix. Els espanyolistes del present no consideren que Catalunya tingui una entitat pròpia, sigui una nació, sinó que forma part d'Espanya, es un membre, una extremitat, no una entitat sencera, un poble. I es clar l'assumpte, el conflicte ja no és amb un altre poble, si no que és una cosa interna, una revolta anarquista, una rebel·lió d'esclaus, una revolta separatista, o comunera que s'ha d'aplanar fins a l'extermini. El conflicte català es considerat pel espanyolistes ultres com

una malaltia dins d'un mateix cos, el territorio d'Espanya. Això és, sens dubte la seua justificació moral, no considerar-nos d'igual a igual, sinó la part gangrenada del mateix cos que s'ha d'amputar de soca arrel. Això es la justificació en la consciencia col·lectiva, davant del genocidi d'un poble, una cultura, la catalana.

Es veritat que tots els ciutadans que formen part de l'estat espanyol, ja sigui per activa o per passiva no son responsables d'aquesta forma d'actuar i per això en tot l'article els anomeno franquistas ultres, veritables experts en això d'enredar la troca. Nosaltres els catalans dins d'un terreny de joc així, amb el nostre seny empastifat per totes bandes ho tenim magre. Per això és l'hora de que actue la rauxa!

Per tot això, i per moltes més coses que em deixo, i perquè la capacitat imaginativa de la picaresca castellana utilitzada per aquests ultres espanyols, desborda totes les fantasies existents i per existir, els franquistes actuals ficaran totes les traves possibles per evitar un referèndum. Fins i tot diuen, en un exercici de bogeria psicòtica especulativa, un barbaritat com aquesta; que en el referèndum català hauria de votar tota Espanya. Però fins i tot si es fes un referèndum legal, també s'hauria d'anar molt amb compte perquè ells també es guardaran la ultima carta. De fet jo crec que ja estan treballant, seriosament, per si es presenta aquesta opció i no tenen més remei que enfrontar-se al separatisme a les urnes. Per tal cosa ja estan organitzant una bona màscara democràtica que oculti la tupinada. Cal filar molt prim, com deia, en l'art de les magarrufes els franquistes tenen tots els títols, tots els màsters de la picaresca, i nosaltres, els pobres catalanets som un aprenentets.

Recordo les segones eleccions municipals de la democràcia al poble d'Ascó. Havien de tombar al meu pare l'alcalde antinuclear Joan Carranza que només fotia pals a les rodes a les elèctriques, que si plans d'emergència, que si permisos, seguretat per la zona.... Fuerza Nueva, partit d'extrema dreta que va acabar convertint-se en l'actual Partit Popular era un ferm defensor de les elèctriques i va tramar una estratègia per tombar les eleccions municipals d'Ascó al seu favor. A les taules electorals d'Ascó d'aquell dia, va arribar un allau considerable de vots per correspondència que van donar la majoria als pro nuclears. Els innocents antinuclears vam perdre les eleccions perquè a l'ajuntament hi havia un infiltrat que va estar censant al petit municipi d'Ascó famílies que vivien a l'altra part del país i que van votar per correspondència a favor de la candidatura nuclear de Fuerza Nueva, tots treballadors de la central. Així de fàcil.